

Sygn. akt: I C 851/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Rybarczyk
Protokolant:	stażysta Maciej Ochocki

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa **P. F.**

przeciwko Skarbowi Państwa Zakładowi Karnemu w P.

o odszkodowanie

1. Powództwo oddala.
2. Zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.
3. Zasądza od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Bydgoszczy na rzecz kancelarii adwokackiej (...) kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.
4. Kosztami sądowymi od uiszczenia, których powód był zwolniony obciąża Skarb Państwa.

SSO Wojciech Rybarczyk

Sygn. akt: I C 851/15

UZASADNIENIE

Powód P. F. w pozwie z dnia 30 lipca 2012r. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 1 zł tytułem odszkodowania za naruszenie jego praw podczas pobytu w jednostce penitencjarnej pozwanego, w której osadzony został w dniu 11 lipca 2012r. Pismem z dnia 17 października 2012r. powód sprecyzował, iż wnosi o zasądzenie kwoty 200.000 zł

Natomiast w pozwie z dnia 13 czerwca 2013r. powód domagał się kwoty 200.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia oraz kwoty 25.000 zł tytułem świadczenia na cel społeczny za szkodę niemajątkową związaną z naruszeniem jego dóbr osobistych podczas pobytu w jednostce penitencjarnej pozwanego w okresie od dnia 12 lipca 2012r. do 2 sierpnia 2012r.

W uzasadnieniu swoich żądań powód wskazał, iż jego zdaniem naruszony został przepis art. 102 k.k.w., który stanowi, iż skazany ma prawo do odpowiedniego ze względu na zachowanie zdrowia, wyżywienia, odzieży, warunków bytowych, pomieszczeń oraz świadczeń zdrowotnych

i odpowiednich warunków higieny osobistej. Przepis ten zdaniem powoda stanowi o prawie do utrzymania więzi rodzinnych, więzi z innymi osobami bliskimi, prowadzenia korespondencji z organami ścigania, wymiaru sprawiedliwości i innymi organami państwowymi. Skazany ma również prawo do składania wszelkich wniosków, próśb i skarg do właściwych organów, prawo do zapoznawania się z opiniami, które są podstawą do wydawania stosownych decyzji. Wszystkie te elementy zdaniem pozwanego miały wpływ na jakość jego życia. Naruszenie wskazanych regulacji polegało w pozwanej jednostce penitencjarnej w szczególności na: nie wysyłaniu korespondencji, zagubieniu korespondencji, naruszeniu tajemnicy korespondencji, nieuzasadnionej kontroli rozmów telefonicznych, braku odpowiedniej opieki medycznej, niehumanitarnym traktowaniu, bezpodstawnym karaniu dyscyplinarnym, niewłaściwych warunkach higieniczno-sanitarnych oraz bytowych, przebywanie w celi z osobami palącymi tytoń (mimo iż powód deklarował się jako osoba nie używająca takich substancji). Poza tym powód podniósł, że doszło do naruszenia jego praw przez dopuszczenie do przeludnienia cel poprzez zmniejszenie powierzchni życiowej poniżej 3 m², braku murowanych kątek sanitarnych, braku możliwości dostatecznego otwierania okien i braku wentylacji cel.

W konsekwencji tego powód zmuszony był do załatwiania potrzeb fizjologicznych na oczach współwięźniów, w celi powstawał nieprzyjemny zapach, w celi panowała również wilgoć. Ponadto ograniczono środki czystości jak papier toaletowy, brak było deratyzacji i dezynsekcji, co w konsekwencji doprowadzało do pojawienia się szczurów i insektów, brak dostatecznej ilości pościeli i ręczników. Nadto powód wskazał, iż nie dostarczono mu odpowiedniego obuwia dla celów ortopedycznych, koniecznych ze względu na jego schorzenie.

Powód wniósł o połączenie obu spraw do wspólnego rozpoznania. Następnie powód sprecyzował swoje stanowisko wnosząc o zasądzenie 100.000 zł tytułem odszkodowania oraz 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia na podstawie wskazanych wcześniej okoliczności.

W odpowiedzi na pozew **pozwany Skarb Państwa – Zakład Karny**

w P. wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że kwestionuje powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Jednocześnie zaprzeczyła wszelkim podnoszonym przez powoda okolicznościom faktycznym. Zdaniem pozwanego powód nie wykazał przesłanek umożliwiających przyjęcie odpowiedzialności Skarbu Państwa. Brak było również przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających twierdzenie o naruszeniu dóbr osobistych wskutek działania lub zaniechania pozwanego.

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy oddalił powództwo, zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł, kosztami sądowymi natomiast obciążył Skarb Państwa.

Postanowieniem z dnia 12 marca 2015r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy uzupełnił wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2015r.

w ten sposób, że zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego

w B. na rzecz adwokata P. H. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w B. kwotę 147,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez tego pełnomocnika z urzędu.

Od powyższego powód wywiódł apelację. Wyrokiem z dnia 23 września 2015r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku uchylił zaskarżony apelacją strony powodowej wyrok, zniósł postępowanie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny uznał apelację za zasadną ze względu na zaistniałą nieważność postępowania. Sąd ten wskazał na fakt, iż w obu połączonych sprawach żądania sformułowane przez powoda są zbliżone zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym. Takie stanowisko wyraził sam powód w piśmie z dnia 4 marca 2014r. Wobec tego Sąd

pierwszej instancji winien wyjaśnić tę kwestię, ponieważ w przypadku tożsamości obu spraw w zakresie podmiotowo-przedmiotowym, w jednej z tych spraw zachodzi nieważność postępowania z uwagi na lis pendens (art. 379 pkt 3 k.p.c.). W tej sytuacji Sąd winien odrzucić pozew w sprawie, w której doręczenie odpisu pozwu stronie pozwanej nastąpiło później. Sąd odwoławczy zwrócił również uwagę Sądu pierwszej instancji na czynności, które winien podjąć: zbadanie tożsamości spraw pod względem podmiotowo-przedmiotowym, ewentualne odrzucenie pozwu w sprawie, w której doręczenie odpisu pozwu nastąpiło później, ewentualne zagwarantowanie praw procesowych powodowi (gdyby nie odrzucono pozwu).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności podjął działania zmierzające do wyjaśnienia, czy obie połączone sprawy tożsame są pod względem podmiotowo-przedmiotowym. Wobec niestawiennictwa powoda, Sąd po zbadaniu treści obu pozwów stwierdził, iż taka tożsamość zachodzi. Wobec tego, zgodnie ze wskazaniami Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 3 listopada 2016r. odrzucił pozew w sprawie pierwotnie zarejestrowanej pod sygn. akt

I C 496/12. W tej sprawie doręczenie bowiem odpisu pozwu stronie pozwanej dokonane zostało później aniżeli w sprawie o sygn. akt I C 438/13, mimo późniejszego wniesienia pozwu do sądu w drugiej z tych spraw.

Mając na uwadze fakt, iż w sprawie o sygn. akt I C 438/13 prawidłowo ustanowiono profesjonalnego pełnomocnika dla powoda z urzędu,

a następnie na wniosek powoda powołano w zamiast adwokata P. H. na tę funkcję adwokat E. C., Sąd przeprowadził ponowne postępowanie dowodowe.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powód P. F. przebywał w Zakładzie Karnym w P. w okresie od dnia 11 lipca 2012r. do 31 lipca 2012r. Zakwaterowany był wówczas w celi nr 12. Miał tam zagwarantowane odpowiadające przepisom warunki bytowe i sanitarne. Powód osadzony był w celach zgodnie ze składanymi deklaracjami w przedmiocie korzystania z wyrobów tytoniowych i nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń.

Dowód: notatka służbowa młodszego wychowawcy Zakładu Karnego w P. R. K. z dnia 10 września 2013r. /k. 36/.

W związku z zarzutami powoda zgłaszanymi w skardze, a dotyczącymi braku murowanych kącików sanitarnych, braku możliwości dostatecznego otwierania okien i braku wentylacji cel, rozmieszczenia sprzętu kwaterunkowego w celi w zbyt bliskiej odległości, niedostatecznej ilości środków czystości oraz pościeli i ręczników przeprowadzono w dniu 10 sierpnia 2012r. kontrolę przez Państwowy Powiatowy Inspektorat Sanitarny w N.. Przeprowadzone czynności kontrolne nie potwierdziły zgłaszanych nieprawidłowości. Skargi zostały uznane więc za bezzasadne.

Dowód: protokół kontroli sanitarnej z dnia 10 sierpnia 2012r. /k. 32-33v/,

pismo z dnia 10 września 2012r. /k. 34-34v/,

pismo powoda z dnia 23 lipca 2012r. /k. 35/.

Postępowanie funkcjonariuszy pozwanego związane z korespondencją powoda było zgodne zarówno z przepisami Kodeksu postępowania karnego, jak i innymi aktami prawnymi, w tym z regulacjami wewnętrznymi. W trakcie pobytu powoda w pozwanej jednostce nie naruszono jego prawa do tajemnicy korespondencji. Skargi powoda w tym przedmiocie uznano za bezzasadne. Powodowi nie odmawiano wysyłania korespondencji urzędowej i nie powodowano opóźnień w przekazywaniu prywatnej korespondencji.

Dowód: notatka Kierownika D. Ewidencji Zakładu Karnego w P. D. O. z dnia 6 września 2013r. /k. 37-37v/,

notatka służbowa młodszego referenta D. Kadr N. W. z dnia 9 września 2013r. /k. 38/,

korrespondencja pomiędzy powodem a pozwanym /k. 39-80/.

Działanie pozwanego w stosunku do kontroli rozmów telefonicznych oraz cenzurowania korespondencji zgodne było z normami wyrażonymi treści art. 8 i 8a k.k.w., art. 103 k.k.w. oraz przepisami wewnętrznymi. Powód nie informował w przewidzianym trybie o chęci odbycia rozmowy telefonicznej ze swoim obrońcą. Zwraçał się jedynie o wyrażenie zgody na wykonanie rozmowy telefonicznej poza ustalaną kolejnością z ważnych względów osobistych i rodzinnych. Skargi powoda w tym zakresie uznane zostały za bezzasadne. Funkcjonariusze pozwanego nie naruszali godności osobistej powoda, postępowali zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Dowód: notatka służbowa młodszego wychowawcy Zakładu Karnego w P. R. K. z dnia 10 września 2013r. /k. 36/,

notatka służbowa Starszego Inspektora D. Ochrony Zakładu Karnego w P. T. S. z dnia 9 września 2013r. /k. 81/,

pismo z dnia 3 grudnia 2012r. /k. 82/,

pismo powoda z dnia 17 października 2012r. /k. 83/,

pismo z dnia 8 października 2012r. /k. 84/,

pismo powoda z dnia 23 lipca 2012r. /k. 85/,

notatka służbowa z dnia 18 września 2012r. /k. 86/,

pismo z dnia 10 września 2012r. /k. 87-87v/,

zarządzenie nr 18/12 Dyrektora Zakładu Karnego w P. z dnia 16 lutego 2012r. /k. 88-89v/,

zarządzenie nr 50/12 Dyrektora Zakładu Karnego w P. z dnia 8 czerwca 2012r. /k. 90-92v/,

pismo powoda z dnia 23 lipca 2012r. /k. 91/,

pismo z dnia 30 listopada 2012r. /k. 92/,

pismo powoda z dnia 11 października 2012r. /k. 93/.

Powód składał skargi na zaginięcie elementów depozytu zastrzeżonego w postaci tytoniu oraz dwóch bonów towarowych (...) podczas transportu pośredniego z Zakładu Karnego w W. przez Areszt Śledczy w S. oraz Zakład Karny nr 1 we W. do Zakładu Karnego w P.. Dwie z tych skarg uznane zostały za zasadne w zakresie nieprawidłowości polegających na zaniechaniu czynności służbowych zmierzających do wyjaśnienia zaginięcia wykazu przedmiotów zastrzeżonych będących własnością powoda w drodze z innej jednostki. Tym samym nie udowodnił powód, aby funkcjonariusze pozwanego dopuścili się kradzieży jego mienia.

Dowód: pismo z dnia 6 marca 2012r. /k. 94/,

pismo powoda z dnia 14 stycznia 2012r. /k. 95/,

pismo z dnia 28 stycznia 2012r. /k. 96/.

Powodowi zapewniono warunki izolacji penitencjarnej zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Zapewniono mu zarówno godziwe warunki bytowe, pełną realizację uprawnień, jak i objęcie kompleksową opieką medyczną. Powód otrzymał również stosowne świadczenia zdrowotne w związku z odczuwanymi i zdiagnozowanymi dolegliwościami.

Dowód: pismo z dnia 21 grudnia 2012r. /k. 97-97v/,

pismo z dnia 15 października 2012r. /k. 98/,

recepta z dnia 21 lipca 2012r. /k. 99/,

notatka służbowa z dnia 27 września 2012r. /k. 99/,

sprawozdanie podpisane przez Kierownika Ambulatorium Zakładu Karnego w P. J. D. /k. 100/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony w toku rozprawy. Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zebrane w sprawie, albowiem zostały sporządzone we właściwej formie, przewidzianej dla tego typu dokumentów. Były przejrzyste i jasne. Ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda P. F.. Powód nie stawiał się przed Sądem na żadne z wezwań, które skierowano do niego oraz w związku z utrudnionym kontaktem powoda z profesjonalnym pełnomocnikiem wyznaczonym dla niego z urzędu. Powód inicjując proces winien przyłożyć szczególną wagę do dbania o jego przebieg, biorąc na siebie odpowiedzialność wynikającą z treści art. 6 k.c.

Sąd oddalił również pozostałe wnioski dowodowe strony powodowej. Przede wszystkim Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków P. K., S. B. i D. Ł.. Świadek P. K. był co prawda przesłuchiwany przez Sąd pierwszej instancji, lecz w tym zakresie postępowanie zostało zniesione przez Sąd Apelacyjny. Ponadto zeznania tego świadka nie wniosły wówczas niczego istotnego do sprawy. Strona powodowa nie była w stanie sprecyzować adresów świadków przez cały okres trwania postępowania. Nie było więc możliwe wezwanie tych świadków. Ponadto Sąd oddalił wnioski dowodowe

o przeprowadzenie dowodów z opinii biegłego psychologa, dermatologa oraz z dokumentacji medycznej powoda, albowiem nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a także wobec permanentnej absencji powoda (mimo licznych wezwań), przez co wnioski te nie były sprecyzowane przez powoda co do okoliczności. Należy mieć bowiem na względzie, iż jedynie w wypadku udowodnienia przez powoda faktu występowania u niego obecnie jakichkolwiek dolegliwości zdrowotnych, znaczenie miałoby dalsze badanie przyczyn takiego stanu rzeczy.

W ocenie Sądu roszczenie powoda jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż z uwagi na uchylenie wyroku przez Sąd drugiej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, zgodnie z treścią art. 386 § 6 k.p.c., Sąd ten jest związany oceną prawną i wskazaniem co do dalszego postępowania wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji.

Mając zatem na uwadze ocenę prawną i wskazania co do dalszego toku postępowania zawarte w uzasadnieniu wydanego wyroku przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Powód ostatecznie wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 100.000 zł tytułem odszkodowania, kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych oraz zapłaty 25.000 zł na wskazany cel społeczny. Podniósł, iż Skarb Państwa nie zapewnił mu właściwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, czym naruszył jego dobro osobiste w postaci godności. Roszczenie o zadośćuczynienie należy wywodzić z treści art. 23, art. 24 § 1 w zw. z art. 448 k.c. Natomiast żądanie odszkodowania opiera się o treść art. 417 § 1 k.c.

Zgodnie z brzmieniem art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Art. 24 k.c. stanowi w § 1, że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Natomiast art. 448 k.c. statuuje, iż w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Zasądzenie odszkodowania od Skarbu Państwa możliwe jest na podstawie art. 417 § 1 k.c., którzy brzmi: za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd winien w pierwszej kolejności ustalić, czy doszło do naruszenia lub choćby zagrożenia naruszenia dobra osobistego powoda, a dopiero w przypadku pozytywnej weryfikacji ustalić, czy działania pozwanego nosiły znamiona bezprawności. Powód nie wykazał naruszenia jego dobra osobistego w postaci godności i to mimo zobowiązania go do tego przez Sąd. Nie wskazał również dowodów na okoliczność złych warunków socjalnych panujących w pozwanej jednostce. Nie udowodnił także braku dostępu do służby zdrowia, czy nieprawidłowości w leczeniu. Wszelkie działania podjęte przez funkcjonariuszy zgodne były z przepisami prawa, w tym również z regulacjami wewnętrznymi Zakładu.

Sąd miał nadto na uwadze, że przepis art. 417 k.c. uzależnia powstanie odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa od możliwości przypisania czynu niedozwolonego, polegającego na niezgodnym z prawem działaniu lub zaniechaniu przy wykonywaniu władzy publicznej, które prowadzi do powstania szkody. Uprzednie stwierdzenie, iż bezprawność działań w stosunku do powoda nie miała miejsca, powoduje iż dalsze badanie przesłanek stało się zbędne. W niniejszej sprawie przesłanka bezprawności nie została spełniona, powód nie udowodnił nadto poniesienia żadnej krzywdy ani szkody.

Powód nie stawiał się na rozprawy wyznaczone celem złożenia przez niego zeznań. Sąd uznał więc, iż powód nie udowodnił, aby w celach nie było możliwości dostatecznego otwierania okien, braku wentylacji, niewłaściwego rozmieszczenia sprzętu, braku deratyzacji i dezynsekcji, braku dostatecznej liczny ręczników i pościeli. Nadto postępowanie przez sądem nie wykazało, aby doszło w jednostce pozwanego do naruszeń prawa. Z materiału dowodowego nie wynikało, aby powód umieszczany był w warunkach nie zapewniających 3 m² powierzchni celi na jedną osobę. Sąd ustalił natomiast, że powód miał dostęp raz w tygodniu do łaźni, miał zapewnioną wymianę bielizny osobistej, a raz na dwa tygodnie wymianę pościeli. Wymiana sprzętu i urządzeń odbywała się po zgłoszeniu konieczności przez osadzonych. Środki czystości rozdawane były przez oddziałowego. Każdy osadzony miał do dyspozycji łóżko, część szafki, stoliki wspólne. Cele posiadają natomiast wentylację.

Sąd miał również na względzie ograniczenia regulaminowe panujące w podobnych jednostkach. Zdaniem Sądu większość okoliczności przytoczonych przez powoda dyktowana była subiektywnymi jego odczuciami. Sąd Okręgowy zaznaczył również, iż ograniczenia regulaminowe Zakładu Karnego w P. muszą siłą rzeczy łączyć się z pewnymi dolegliwościami dla osadzonych. Sąd stanął więc na stanowisku, że subiektywny odbiór tych niedogodności jest

raczej dyktowany brakiem akceptacji dla zaistniałej sytuacji aniżeli stanem faktycznym. Zdaniem Sądu dobra osobiste powoda nie zostały więc naruszone podczas jego pobytu we wskazanej jednostce penitencjarnej.

Wyrokując w przedmiotowej sprawie, nie mógł Sąd oprzeć się li tylko na nie podpartych stosownymi dowodami twierdzeniach powoda. Mając na względzie charakter niedogodności wynikających z izolacji w związku z odbywaniem kary pozbawienia wolności, należy podkreślić, że w dużej mierze przekonania powoda o jego krzywdzie czy szkodzie dyktowane są swoistym odczuciem dyskomfortu w związku z niższym standardem życia od tego, jakie powód mógł potencjalnie prowadzić przed osadzeniem go w Zakładzie Karnym. Jednakże subiektywne opinie stron nie mogą stanowić w jakikolwiek sposób dowodu na okoliczności przytoczone w treści pism procesowych zawierających opis żądań powoda.

Wobec stwierdzonej przez Sąd braku bezprawności działania pozwanego, brak jest podstawowej przesłanki prowadzącej do możliwości udzielenia ochrony dobra osobistego. Również odpowiedzialność odszkodowawcza (powód domagał się bowiem zasądzenia odszkodowania, mimo iż następnie zaniechał udowodnienia poniesienia jakiegokolwiek szkody) wymaga niezgodne z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy przez jednostki Skarbu Państwa. Ustalony przez Sąd stan faktyczny nie pozwala na przypisanie odpowiedzialności funkcjonariuszom Zakładu Karnego, samej jednostce penitencjarnej w zakresie warunków bytowych w niej panujących, a co za tym idzie również samemu Skarbowi Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 23, art. 24 w zw. z art. 448 k.c. oraz na podstawie art. 417 k.c. a contrario powództwo oddalił (punkt 1 wyroku).

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wobec tego Sąd na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 11 ust. 1 pkt 25 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 461) w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. 2005 Nr 169, poz. 1417) zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w P. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 3 i 4 wyroku).

Ponadto, powód zwolniony z obowiązku pokrycia kosztów sądowych korzystał także z pomocy adwokata, udzielonej z urzędu. Zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 25 oraz § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w B. na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat E. C. kwotę 120 zł powiększoną o należną stawkę podatku VAT z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu (punkt 3 wyroku)

W oparciu o treść art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010 r. Nr 90, poz. 1398 ze zm.), kosztami sądowymi, od uiszczenia których powód był zwolniony, Sąd obciążył Skarb Państwa (punkt 4 wyroku).

SSO Wojciech Rybarczyk